

Ukrainian Drama
TRANSLATIONS

ukrdrama.ui.org.ua

Author	TATIANA KYCENKO
Play Original name / translated	Ženy a sniper
Translator	MILAN TAMÁS VOCÍLKA
Language of translation	Český
Copyright of original text belongs to	kicenko@gmail.com
Copyright of translation belongs to	milan.vocilka@gmail.com

Postavy:

Ljoša — důstojník SBU, sniper, cca 30 let

Serjoža — pracovník muzea, 25 let

Justina — pracovnice muzea, 27 let

Hlídačka — Anna Iljinična, pracovnice muzea předdůchodového věku

Marina — pracovnice muzea, Ljošova manželka, 28 let

Strýček Maya — střelec

Mamaj — povstalec z Osetie, mluví s kavkazským přízvukem

Povstalec

Televizor — hromadný sdělovací prostředek, dodáván v balíčku spolu s **Hlasatelkou**

Jablonskaja — Tatiana Nilovna Jablonskaja, významná sovětská malířka

Dějství I.

Scéna 1.

19. února 2014

U okna se usadili Ljoša s SVD-čkem a strýček Maya s dalekohledem. Je slyšet rozhovor ve vysílače:

- Už máme hlášení: pozor na ulici Hruševského. Připravte se k akci. Jestli bude pohyb se zbraní, hlase to a zpracujte ho. Berkut už je nachystanej, my jenom krejeme. Jasný?
- Potvrďte!
- Felix, potvrzuju!
- Miron, třicet pět, Gummi!
- Třicet šest.

- Hele, my odsud vidíme jen na hotel Ukrajina. Neměli bysme se radši přesunout k vám na vyšší pozici?
- Za chvíli se otevřou okna, tak postoupíme dál. Zatím sledujte, co můžete. Poslouchejte a sledujte. Zvuk střelby zleva! Zanáší to a ještě se tam něco hýbe. Horní okna jsou otevřená, sledujte to pořádně! Držte si odstup a připomínám: připravte se k akci. Všichni sledujem. Hotel Ukrajina je základna, střechy výškových budov jsou prioritou, Ulice Hruševského! Všichni napravo od Felixe sledujte Hruševského, potvrďte!
- Potvrzuju!
- Nalevo, na plechový střeše, odtud jde střelba.
- Kluci, je tam cílovač. Ukazuje směrem ke mně, někomu tam něco vysvětluje, na rohu, sleduju dál.
- Felixi, jaký cílovač? Ve kterém okně?
- Střecha žlutého baráku.
- Jako na kině?
- Potvrzuju, na kině, odešel. Někdo po něm střílel. Ne my.
- Levej roh hotelu „Ukrajina“, na dvou tisícínách vlevo. Červená střecha, je tam schovanéj chlap. Teď se občas zvedne a rozhlíží.
- Vzdálenost. Zamířte ho a pozorujte!
- 1365 metrů od něj. Nezpracujeme ho, jenom pozorujeme.
- Co nezpracujem? Ten barák, kde se rozhlíží ten chlap?
- Potvrzuju.
- Přibližná adresa?
- Adresu nevím. Opakuji, adresu nevím. Nalevo od hotelu Ukrajina, levej roh, dvě tisíciny vlevo, červená střecha na tu se podívej, je tam malé okno, namalovaná kočka.
- Nevidím. Další upřesnění?
- Shora druhý patro, levá řádka, hrana hotelu Ukrajina, po spodní hraně balkonu, nalevo od rohu budovy, dvě tisíciny, 1,5 až 2 tisíciny, střecha.
- Pozor! Všem jednotkám! Sledujte! Nevidím na tu stranu. Kdo slyšel zacílení, sledujte tu stranu.
- Po Institutský běhají lidi se štítama a v helmách. K něčemu se chystají. Naproti. Jsou na úrovni těch dvou zelených záchodků.
- Z Institutský se kutálí dolů na Majdan pneumatiky a nahoru se přesouvají lidi se štítama.
- Mirone, Mirone, třicet pět!
- Tři šest!
- O patro níž!
- Sedmý, sedmý!
- Vidím tě, kontakt, vidím tě!
- Tři pět!
- Kde jsi? Jdeš dolů?
- Vypadni, vypínám, končím!
- Podívej na cíl pod náma, koukej na ty body! Tam by se ale vešlo lidí. Opakuju úkol: jenom sledovat! Potvrďte!
- Potvrzuju.
- Dober, Dober, tři pět od Mirona!
- Tři šest Dober.
- Pozoruj hotel, my tam nevidíme.
- Zopakovat!
- Hotel! Hotel si hlídej, pořád sleduj, nevidíme tam, nemůžem se otáčet.
- Hotel je můj? Potvrďte!
- Potvrzuju.
- Gummi, tři pět Mironovi.
- Tři šest. Pomož Doberovi, vemte si hotel. Jeden shora dolu a druhý zleva vpravo.
- Můžem se přesunout na vyšší pozici? Tam si to rozdělíme.
- Jako že odejdete z místa?
- Ne. K vám, k vám kvůli železu.
- Zamítá se, zamítá se, železa tu máme dost.

- My odsud vidíme druhou, třetí pozici, možná ještě kousek levý části.
- Potvrzuju, jeden na místě, hledej si jinej cíl. Východ přes střechu, kdyby něco, tak se se Spencerem vyměníme.
- Potvrzuju.
- Strýček Maya (do vysílačky):** Mirone, Spancere. Sem můžeš sledovačů poslat, kolik chceš.
- Potvrzuju, promysli jim pozice. Možnosti, hloubka místnosti, sledování, vchod do budovy a tak dál. Který sektory ztratíme, když sejdem dolů.
- Strýček Maya (do vysílačky):** Sektor získáme vlastně velké. Vpravo od lamp u stadionu, vlevo barák se zelenou střechou. Dál vlevo už vidět není. A není vidět ta nejbližší malá barikáda.
- Na ten roh, kde jsem stál já, tam jít můžeš? Jsou tam okna?
- Strýček Maya (do vysílačky):** Na roh? Vidím tu konstrukci na osvětlení stadionu.
- Potvrzuju, nalevo dole vidíš co? Nejbližší barikáda, to je ta nejstarší?
- Strýček Maya (do vysílačky):** Ano. Hruševskýho je vidět docela dobře, ale nejbližší barikáda vidět není.
- Ljoša (do vysílačky):** Mirone, není vidět ta, která se táhne po odbočovací pruhy.
- Potvrzuju, budu sledovat odsud.
- Mirone, pustím svoje lidi dolu.
- Vem si zatím jen dva, další dva tam nech. Potvrďte! Až se dostanete na místo, hlase se.
- Potvrzuju, dva zůstanou nahoře, dva budou dole.
- Štanglo, Čaroději, jděte dolů.
- Potvrzuju.
- Potvrzuju.
- Mirone, třicet pět. Hasan. Mirone, nemáme pozice, můžeme jít do spodní půlky baráku? Co máme s Doberem dělat?
- Ty jdi dolů, Dober zůstane. Sleduj pozice. Až se dostaneš na místo, může jít Dober taky.
- Mirone, a můžu jít s Hasanem i já?
- Kdo je to?
- Gummi.
- Gummi, držte se poblíž. Kde jste, Gummi?
- Jsme pod váma, mezi střechama.
- Najděte si nějakou místnost, jděte trochu níž. Jeden půjde, najde pozici, pak si zavolá druhýho. Ujistěte se, že sektor je neustále sledovanej a pod kontrolou.
- Hasan potvrzuje.
- Všem jednotkám: Hotel Ukrajina, prostřední část, šesté patro shora. Dva chlapi v uniformě se stativem.
- Černá helma, bílá bunda nebo možná neprůstřelná vesta. Zbraň nevidím, nedohlídnu za parapet.
- Vidím kameru, natáčejí video.
- Nevylézat z oken, zbraně pokud možno schovat. Sledujeme dál.
- Ljoša (do vysílačky):** Máme zůstat na pozicích, nebo se přesouváme?
- Zůstaňte na místě.
- Ljoša (do vysílačky):** Potvrzuju.

Scéna 2.

Ráno 23. ledna 2014

Muzeum, Marina, Justina

Marina: Poslyš, a co ty vlastně na tom Majdanu děláš?

Justina: Jak kdy. Buď dobrovolnicím v kuchyni, nebo prostě jen donesu jídlo nebo deky. Nemůžu prostě sedět doma, na Majdanu jsem klidnější a navíc jsem u toho...

Marina: Já se na Majdanu tak nějak necejtím ve svý kůži, nějak se nemůžu uklidnit. Šla jsem tam, chvíli jsem postála. Připadám si tam jak na cizích narozeninách. Přijdu, stojím jak tvrdý Y a jdu domů. Každou hodinu zpívaj hymnu, no dobře, aspoň se jí konečně naučíme. Ale všechno to „Sláva národu“ a „Smrt nepřítelům“, to já nechápu. Stejně jako Molotovovy koktejly na Hruševskýho.

Justina: Tak mě toho tam taky spousta štve, Marino. Ale o to nejde. Nejde o to skandování, nejde o Klička s Jaceňukem, nejde ani o ty Molotovy. To jsou jenom prkotiny. Na Majdanu lidi stojej za spravedlnost. A tu každej chápe tak nějak po svým.

Marina: Ale já dobře vím, za co ty lidi na Majdanu stojej. A tak nějak lidsky to i chápu. Ale jestli budem spravedlnost i dál chápat takhle, tak se tu brzo pozabíjíme navzájem. Já jsem si řekla: Ať každej dělá, co musí, a ono už to nějak dopadne. Já budu tady, na svém místě, budu dělat, co musím a co je v mejch silách. Budu bránit muzeum a to, co v něm máme. Okna jsme zevnitř zabednily dřevotřískou a sádrokartonama, exponáty z přízemí jsme odnesli do depozitářů. Vzduchovody jsme utěsnily, aby sem nešel ten čmoud. A co ještě?

Justina: Hasičský hadice jsme tu natáhli, práškový hasičáky jsme rozestavěly po sálech...

Marina: Jo. No a díky bohu jsme to zatím přežili. Musím se aspoň podívat, co se děje novýho.

Justina: Prosím tě nech už ten počítač. Jdi už domů.

Marina (*nepřítomně*): Jo, asi už půjdu...

Justina (*dívá se z okna*): To je humus, jako kdyby místo sněhu padaly hovna...

Marina: No jo no. To je tím, že ty pneumatiky hasili vodou. Gumu přece vodou neuhasiš...

Justina: Hasilo se tím, co měli po ruce. (*Znepokojeně*). Podívej, přivezli Berkut!

Marina: Zase je budou rozhánět?

Marina i Justina se starostlivě dívají na to, co se děje na ulici, potom se hlasitě rozchechtají.

Justina: Ojjoj!

Marina: „Berkut, muzikál na ledě!“

Justina: Koukej, jak se jím rozjížděj nohy!

Smějí se

Justina: My se tu tlemíme, ale tam fakt kluci mokli a promrzali na kost.

Chvilí zvažní.

Marina: No, křest bitvou...

Napodobují hasiče stríkajícího z hadice. Dívají se dál z okna.

Justina: Odjížděj.

Marina a Justina se smějí, ale nervózně.

Marina: Asi si jedou vysušit ponožky.

V budově muzea se zdálky ozve křik a hluk.

Marina: Bože můj, co zas je?

Marina i Justina jdou za zdrojem hluku. Je slyšet přibližující se kroky.

Přichází hlídačka.

Hlídačka: Na záchodě našli mrtvolu.

Marina: Jakou?

Justina: Čí?

Hlídačka: Ničí. Totožnost, prej, neurčena.

Marina: Ženské?

Justina: Chlapa?

Hlídačka: Mrtvoly...

Scéna 3.

Ljoša, Strýček Maya:

Klavírní hudba: Koncert E. Griega pro klavír s orchestrem v A-moll, druhá část.

Držíte v rukou rastr optického modulu pušek SVD a VSS. Na okraji naleznete několik rysek škály bočního zaměrování. Uprostřed se nachází hlavní úhelník. Ten se používá při střelbě do vzdálenosti tisíc metrů. Úhel mezi vrcholkem úhelníku (kterým při střelbě zaměřujete cíl) a nejbližší ryskou je roven jedné tisícině úhlového obratu. Úhel mezi dvěma ryskami je taktéž roven jedné tisícině. Úhel mezi hlavním úhelníkem a boční číslicí 10 je roven deseti tisícinám. Pod hlavním úhelníkem naleznete doplňkové úhelníky pro střelbu bez dodatečných korekcí otáčením objektivu do vzdálenosti 1100, 1200 a 1300 metrů. Zleva a vespod pak naleznete škálu pro snazší určení

vzdálenosti objektu. Průměrná výška člověka je definována na 1 m 70 cm. Tuto číslici naleznete na spodní části lišty vzdálenostní škály. Pokud bude člověk stát pod číslicí 2, jeho vzdálenost je přibližně 200 m. Pokud bude stát pod číslicí 4, vzdálenost je přibližně 400 m. Pod číslicí 6 pak 600 m, pod 8 pak 800 m. Pokud se člověk vejde nohama do lišty vzdálenostní škály a hlava nepřesáhne číslici 20, pak je vzdálenost rovna přibližně 1000 m.

Strýček Maya: Proč nejdeš domů? Čeká tě tam ženská...

Ljoša: Ta je teď od rána do večera v muzeu.

Strýček Maya: Jasný.

Pauza.

Ljoša: No, Hasan, nejspíš zpracovává...

Strýček Maya: A proč by jako nezpracovával?

Ljoša: Ve snajperský škole se i na dvanáct set metrů do terče strefíš, ale v bojové akci, když je třeba střílet do živýho... V té nejdůležitější chvíli se v tobě něco sepne a prostě vystřelit nemůžeš.

Strýček Maya: Fuj, fuj, fuj! (*Zaťuká na dřevo*). Ještě že mně se to nestává.

Ljoša: Já si svoje „poprvý“ pamatuju. Měl jsem vlastně docela štěstí. Bylo to hrozně daleko a já se samozřejmě netrefil. Ale když se to tak vezme, šlo to hladce, jak na drátkách, jak z kulometu...

Strýček Maya: Já jsem se nad tím vlastně nikdy nezamejšlel. Možná na to prostě nebyl čas.

Ljoša: Mimochodem, proč že ti vlastně říkají „Strýček Maya“? - **tu povedat', nejak zobrazit' prečo?!**

Strýček Maya: Ale kdo ví...

Maya v podstatě démonem, co přichází a odchází.

Scéna 4.

Muzeum, Marina, Justina vedle záchodů.

Marina: Počkej, nějak to nechápu, to tam ta mrtvola leží ještě teď?

Justina: Hele je to celý nějaký divný. Policajti jí neviděj.

Marina: Co to meleš?

Justina: Zavolali jsme policajty, přijel sem vyšetřovací tým...

Marina: A co?

Justina: A nic. Velitel týmu, no ne že by nadával, ale povídá: holky, dejte si něco na nervy...

Marina: Takže ta mrtvola tam jako bude ležet a smrdět? Ruce si neumejem, na záchod si nedojdem...

Justina: Dýchačí cvičení z jógy: nádech, dovnitř, rychle čurat a výdech. Vždyť to vidíš, že se za tři tejdny vůbec nerozložila. Leží tam, dokonce ani neztuhla.

Marina: A vynýst jí ven...?

Justina (*spíš jen tak mrmá, s velkými pochybami*): Poslyš, mě se zdá, že je v tom něco divného...

Marina: Co tu budem stát a mlátit hubou. Prostě to uděláme!

Marina odchází, vrací se v gumových rukavicích a s velkým pytle na odpadky.

Marina: Jdem.

Marina i Justina zajdou na záchod, je slyšet hekání, šustění pytle, rozhovor obou dívek. Po chvíli vyjdou a vlečou pytel s mrtvolou.

Marina: Vladimíre Alexandroviči, potřebujeme tu chlapa!

Odchází pryč. Je slyšet hlas dívek i Vladimíra Alexandroviče. Přichází Serjoža, otevírá dveře na záchod, na podlaze leží mrtvola. Vrací se Marina a Justina, vidí mrtvolu.

Němá scéna.

Serjoža: O tom, co se tady děje, budete mlčet. Protože policajti tu mrtvolu nevidí, vyšetřování nařídili výst mně. Zejtra si od všech vyslechnu svědecký výpovědi. (*Odchází*)

Justina (*polohlasem*): Poslyš, nemáš ty manžela u Berkutu?

Marina: Ne u Berkutu, ale v týmu Alfa. A co to s tím má co společného?

Justina: Nevím...

Justina si nandává na hlavu punčochu, jako kuklu.

Scéna 5.

Pokoj s vysokým stropem. Na stěnách jsou obrazy, malby z dob komunismu.

Ljoša, Televizor.

Televizor (*s lehkou klavírní hudbou v pozadí*): Dobrý den. Dnes si povídáme o sniperské pušce Dragunova známé také jako SVD, kterou produkuje Iževský zbrojírenský komplex. Jde o automatickou pušku se zásobníkem na deset nábojů. Maximální účinná vzdálenost dosahuje 1200 m s mechanickým modulem a 1300 m s modulem optickým.

Hlavními přednostmi SVD je vysoká účinnost, jednoduchost mechanismu a bezchybná funkčnost dokonce i v nejnepříznivějších podmínkách. Pažba je ergonomická, kvůli pohodlnější střelbě je vybavena otočnou podpěrrou. Na levé straně hlavně se nachází úpon pro optický nebo termovizní modul. Mechanický modul je součástí zbraně, při používání modulu optického jej není třeba odstraňovat.

SVD je vyráběna i a testována ručně našimi pracovníky a proto každý kus dosahuje vrcholné kvality. To vše při váze pouhých 4,5 kg. Puška je velmi elegantně navržena tak, aby střelci dávala pocit naprosté jistoty, je skvěle vyvážená, při střelbě na přesný cíl má minimální zpětný ráz. V porovnání s obyčejnou, obchodně prodávanou sniperskou puškou, která dosahuje maximální kadence 5 výstřelů na přesný cíl za minutu, puška Dragunova dosahuje kadence 30 výstřelů za minutu.

Od začátku své výroby se SVD využívala ve všech bojových operacích Sovětské i Ruské armády, a dokázala, že je výjimečně přesnou a neobvykle zručnou zbraní pro každého vojáka.

Přichází Marina:

Marina: Ljošo, ty jsi vrah?

Ljoša: Cože?

Marina: Zabíjíš lidi?

Ljoša: Jak tě tohle napadlo?

Marina: Všechny vaše rozhovory přes vysílačku nahráli a teď jsou na netu. A s nima i fotky zabitejch.

Ljoša: Přišli jsme pozdějc, nikdo z nás ani jednou nevystřelil.

Marina nevěří.

Ljoša: Marino, plnili jsme tam výhradně obrannou funkci.

Marina kroutí hlavou.

Ljoša: Tak proč věříš radši nějakým hovadům, který to všechno hodili na Youtube, místo abys věřila mě. Vždyť je to jenom provokace!

Marina: Dobře. A kdyby ti dali rozkaz střílet?

Ljoša (*ani na vteřinu nezaváhá*): Střílel bych.

Marina: Tak to už to můžu rovnou brát tak, že jsi střílel ty. Jsi vrah, Ljošo.

Ljoša: Jsem sniper.

Marina: Takže člověk, co zabíjí jiný lidi.

Ljoša: Je to moje práce.

Marina: „Práce“?

Ljoša: Dobře, tak co vlastně chceš? Co mám podle tebe udělat? Chceš, abych šel radši dělat do muzea?

Marina: Ne.

Ljoša: No a proč ne? Proč ne, Marino?! Vem mě s sebou do práce do muzea!

Marina: No zrovna ty mi tam ještě chybíš!

Ljoša: Neboj se, přijdu bez pistole.

Marina: No a co tam jako chceš dělat? Důstojník SBU...

Ljoša: Ale jakéj důstojník, řekni to rovnou: „Vrah“. Vrazi jsou taky lidi, mimochodem. Budu předstírat, že jsem tam ze služebních důvodů.

Marina: Tam to není jako to tvý pif paf z dlabaný trubky. Tam jsou umělecký díla!

Ljoša: Mmm... fakt?

Marina: Ikonostas z Berezny na Černihovsku, Ukrajinské baroko 18. století. „Život svatého Jiří“ z 11. století. Sběrka obrazů kozáckých bardů! Kandynskij, Palmov, Malevič, Exter! „Mládí“ od Taťany Jablonské. „Hostina“ od Maximoviče! „Návrat“ od Kosteckého! Kryčevskij!! Bojčuk!! To všechno se prostě nedá penězma ocenit! -

Ljoša: Marinko, poslyš. Můj děda byl generálem. Sbíral obrazy a vozil mě po muzeích. Byl jsem snad v každém muzeu v každém větším městě. Znáš každej Golosejův obraz nazpaměť a Jablonská mi sama sama vyprávěla o Kryčevským. Co myslíš? Stačí to na to, aby mě k vám vzali aspoň jako provozního?!

Marina: Zkusit to můžeš. Já zatím budu bydlet u mámy.

Scéna 6.

15 března 2014

Muzeum. Je vidět nervozita. Marina soustředěně projíždí celou expozici pohledem, Justina se vzhlíží v zrcadle nebo ve skle vitríny.

Justina: Včera jsem byla u švadleny: 103-68-97. Říkala, že musím ještě zhubnout.

Marina: Povadnou ti prsa.

Justina: Zatím držej. A nijak zvlášť se kupodivu nezmenšujou.

Marina: No, zatím.

Justina: Nezávid'. A ty teď nebudeš dělat nic jinýho, než ty výstavy?

Marina: No zatím ne. Serjoža to nějak nezvládá.

Projde hlídačka.

Justina: Anno Iljinično! Sláva Ukrajině!

Marina (automaticky): Hrdinům sláva...

Hlídačka: Dobrý ránko. Neviděly jste Věru Petrovnu?

Marina kýve a vrtí hlavou, aniž by zvedla oči od vitríny.

Hlídačka: Než na to zapomenu. Když už máme otevřeno,... Chtěla jsem se zeptat, proč má ta ženská zelenej obličej.

Marina: Cože?

Hlídačka: Lidi se mě na to pořád ptaj, proč má ta ženská tam v sále zelenej obličej.

- §'//“_Marina (konečně zvedne oči od expozice): Myslíte portrét Oxany Pavlenko od Vasila Sedljara, že? V tomhle případě je otázka podtextu velmi sporná...

Justina (skáče do řeči): Jako že si lidi stěžujou na barvu jejího obličej?

Marina: Možná, že osobní paradigma hrdinky nesouhlasilo s paradigmatickým společností, a autor se rozhodl to podat takovouto barevnou kompozicí. Ale ještě pravděpodobnější je...

Hlídačka (Justině): Vůbec nechápu, proč musím trčet zrovna v tomhle sále, když jsem měla zdědit službu po Valentíně Stěpanovně v sále s ikonama.

Justina: Poslyšte, Anno Iljinično, co pořád otravujete s tím sálem s ikonama? Tam je teď stejně výstava „Poklady z Mežigojre“ tak o co vám jde.

Hlídačka: Ale tak tu expozici zase vrátěj ne? To, co odnesli do sklepa. Sál s ikonama bude zase s ikonama.

Justina: Bože můj! K čemu sakra ty ikony potřebujete?!

Hlídačka: No, víte... (Najednou rázně, odhodlaně) Valentina Stěpanovna říkala, že jsou léčivý!

Justina: Ano Iljinično, vy jste pracovala v KGB a teď mi tu budete vyprávět o léčivejch ikonách?!

Hlídačka: Člověk nikdy neví...

Justina: V tom případě pro vás bude ideální terapií právě Bojčukův sál. Možná že ta ženská má zeleně obličej, protože všechny nemoci návštěvníků vstřebává do sebe.

Hlídačka se otáčí a chystá se k odchodu.

Justina: A mimochodem, už jsme spolu mluvili o té změně dress-codu, ne? Kostkovaná sukně a punčochy se vzorem nejsou zrovna náš styl. A co teprve ta vestička alá dopravák ve službě?!

Hlídačka: Dyt' je ještě zima! (*Podívá se na hodiny a odchází*).

Justina: Pak se divíme, proč nás nezvou na vernisáže do Arzenálu. Myslej si, že tu všichni chodíme v papučích... Ale je tu fakt kosa...

Marina: To nic. Anatolij Ivanovič říkal, že v chladu se maso kazí pomaleji.

Justina: Poslyš, už ti to chci dávno říct: zkus to jednodušejc.

Marina: A neměla bys to spíš ty zkusit trochu složitěji?

Justina: Já přinejmenším vždycky na rovinu říkám to, co si myslím, a nevymejšlím všelijaký košatý píčoviny. To sis nikdy nevšimla, že ten tvůj intelekt z tebe dělá debila?

Marina: Co tím jako myslíš?

Justina: Hele ty pracuješ v odborný sekci, ted' se tu plácáš s těma výstavama, a pro koho to všechno děláš?

Marina: Pro lidi.

Justina: A vidělas ty lidi? Podívala ses na ně aspoň jedinkrát? Vylezla jsi k nim aspoň jednou? Promluvila sis s nima? „Kontext“, „podtext“, „paradigma“... K čemu tohle komu bude?

Marina: A k čemu to vůbec komu kdy bylo? A k čemu to je zrovna ted', když jsou všichni úplně bez sebe? Nepřemejšlelas o tom někdy?!

Přichází Hlídačka:

Hlídačka: Ohledně tý mrtvoly... máme jít jedna po druhý kvůli těm výpovědím.

Scéna 7.

Serjoža, Justina:

Justina: Co je to za formality? Justina Vasilenko.

Serjoža: Tady stojí „Ustina“.

Justina: Copak je v tom rozdíl? Hele, takhle to nepude. Nemůžeš si na sebe vzít aspoň nějakou uniformu, aby to vypadalo trochu oficiálnějc?

Serjoža (*ukazuje fotku*): Znáte tohoto muže?

Justina: Proboha to si budeme vykat?

Serjoža: To máš místo tý uniformy.

Justina: Zdá se mi, jako bych ho už někde viděla...

Serjoža (*konečně odtrhne oči od Justinina výstříhu*): Přímo jeho nebo někoho podobného?

Justina: Podobnýho. Nebo jeho? Možná jsme si na Hruševskýho podávali dlažební kostky.

Serjoža: Kdy to bylo?

Justina: Třiadvacátýho ledna,... večer.

Serjoža: V té době už byl dotyčný mrtev.

Justina jen pokrčí rameny.

Serjoža: Tak... dobře. Popište mi minutu po minutě, co jste zde dělala v noci z 22. na 23. ledna.

Justina: Nic jsem tu v noci nedělala. Přišla jsem ráno... z Majdanu, vystřídat Marinu. Přinesla jsem holkám něco k jídlu, najedly jsme se. Udělala jsem si kafe, a uznávám, že z mé strany by bylo hloupý myslet... Myslet. Pak Marina seděla za počítačem a dívala se na zprávy. Povídala mi, jaká byla noční směna...

Serjoža: A vy?

Justina: Já?

Serjoža: Ano. Co jste dělala vy?

Justina: Já jsem se snažila rozhodnout, co mám dělat dál. Pochop mě, zrovna teď se o mně perou čtyři chlapi, který se mi kdysi líbili, ale který mě tehdy rádi neměli. Na co jako čekali? A teď už jsem úplně přestala chápat, i co sama vlastně chci a co nechci, co musím a co nemusím. Musím si nějak definovat život. A na Majdanu je tolik pěkných mužnejch chlapů. (*povzdechne si*) Ech... Ale tak, sám znáš recept na šťastnej život každý ženský: Učíme se milovat chlapy a odstrkujem ty, který nám nedaj nic na oplátku. Láska je drahý zboží, člověk jí nemůže rozhazovat nazdařbůh. Dokonce i ten Ježíš chce za svojí lásku na oplátku dodržování tý hromady pitomejch příkázání.

Serjoža: Jasný. A teď taky něco k věci. Co se týká té mrtvoly...

Justina: Marina si myslí, že je to celý nějaký divný. Ale já si myslím...

Serjoža: No?

Justina: Že je celá ta věc jen špatný znamení, blbá předzvěst, taková sporná...

Serjoža (*divá se Justině do výstřihu*): Jo... [S porna]...

Scéna 8.

Muzeum. Miron nese práškové hasicí přístroje. Přichází Strýček Maya:

Ljoša (*mumlá si*): «Život svatého Jiří», 11. století, ikonostas z Berezny na Černihovsku...

Strýček Maya: Co to tu provádíš?

Ljoša: Odpočívám.

Strýček Maya: A my tě potřebujem...

Ljoša: Poslyš, Strýčku Mayo, jsem ještě ve zkušební lhůtě...

Strýček Maya: Hele, Ljošo, nepřemejšlej o kravinách. Stejně už bys nemohl žít jako normální člověk.

Ljoša: Ale já jsem normální člověk.

Strýček Maya: Normální člověk si uvědomuje jen to, co sám považuje za důležitý. My si uvědomujeme všechno a pořád. Zatímco normální lidi se toulaj jak ospalý mouchy, my přijímáme zodpovědnost za všechny svoje činy.

Normální člověk hledá lásku a uznání u jinejch. Pro nás to není důležitý, my musíme bejt bezchybný ve svejch vlastních očích a na to, co si myslí ostatní, zvysoka kašlem.

Normální člověk všechno chápe jako požehnání nebo prokletí. My ale všechno chápeme jako výzvu.

Ljoša: Pravda není jen to, co vidí oči.

Strýček Maya: Jako že nejsi voják?

Ljoša: Jako že jsem normální člověk.

Strýček Maya (*s posměchem*): Dobře. Tak mi popiš ten obraz.

Ljoša (*neochotně*): Olej na plátně, tři vojáci.

Strýček Maya: Pokračuj.

Ljoša (*zamračeně*): Je to tady teda trochu primitivně namalovaný, ale řekl bych, že maj trojčárkovky. Model z roku 1891, opakovací Mosin, kalibr 7,62 mm (na tu dobu vážně dobrá puška). Stojej před anglickým tankem, kterej očividně ukořistili.

V pozadí je chlap s dalekohledem, nejspíš dělostřelec-zaměřovač.

Ten nalevo má na čepici něco červenýho, takže ten je velitel, ale já bych stejně střílel po tom uprostřed, ten vypadá solidnejc... Vítr silnej zleva.

Strýček Maya: Kolik bude korekce už sis spočítal, co?

Ljoša (*bez přemýšlení*): Z týhle vzdálenosti to zanášet nebude. Ale tak z 800 metrů bych střílel nad pravý ucho.

Strýček Maya: A pak že nejsi voják.

Ljoša: Nejsm voják. A už jsem se rozhodl. Už nikoho nikdy nezabiju. Jdi s těmahle svejma testama do prdele!

Strýček Maya: Kurva... No jak chceš, já ti to dokážu.

Scéna 9.

Hlídačka, Serjoža

Hlídačka: Serjožo, za koho budete hlasovat ve volbách? Co myslíte, budeme mít někdy normálního prezidenta?

Serjoža: Anno Iljinično, každý národ má prezidenta, jakého si zaslouží...

Hlídačka skepticky přemítá nad Serjožovými slovy. Serjoža začíná cosi psát.

Hlídačka: Hele, ty to jako zapisuješ do protokolu?.. Tak piš: všechno v pořádku, se vším jsme spokojený, pracujeme s radostí.

Serjoža: O to tady nejde.

Hlídačka: Serjožo, prosím tě, jaká mrtvola? Vždyť jí policajti ani neviděj.

Serjoža: A vy?

Hlídačka: Já jí vidím. Ale nevěřím tomu. Nebyli to snipeři z Majdanu?

Serjoža: Tělo nevykazuje známky násilné smrti.

Hlídačka: Takže jed.

Serjoža: Co jste dělala ráno 23. ledna?

Hlídačka: Tááák, hnedle... (*Vytáhne z kabelky notýsek*). To je moje knížečka, zápisník. Píšu si tam všechno, co a jak se stalo, kdo přišel vožralej, kdo přišel střízlivej,... taky jak jistej Serjoža na silvestrovským večírku tancoval striptýz a běhal po muzeu za kolegyněma z odborný sekce. Za deset let práce už pátej svazek panečku. (*Listuje sešitem, najde zápisek*). Takže... (*čte*). „Ráno jsem šla do práce, zastavila jsem se u obchodu ‚Sanahunt‘ a koukala na novou výlohu...“ Aha, ne, to není ten den. Tady, 23. ledna: „Celej den jako by místo sněhu padaly hovna. V Sanahuntu do výlohy vyvěsili železný destičky s nápisem: ‚Windows In Progress‘.“

Serjoža: Tak a v muzeu se ten den stalo co?

Hlídačka: Nic zajímavýho. Návštěvníci žádný.

Serjoža: Víte co, dejte mi to...

Serjoža obratně vytrhne Hlídačce notes z rukou a čte:

Serjoža: „Justina přišla o deset minut později, prouzená kouřem ze sudů.“ Tááák...

„Pod okna se titušky snažili postavit stan, ředitelka je slušně poprosila, aby šli pryč. Oni jí ignorovali a ona jim sprostě nadávala. Titušky řekli, že ředitelka muzea by se takhle vyjadřovat neměla, vzali si stan a odešli...“

Hlídačka nečekaně vyskočí, zkroutí Serjožovi ruku za zády a přimáčkne ho ke stolu.

Hlídačka: To není ten den! A tohle je moje soukromá korespondence (se sebou samou) a vás se to netýká. (*Sebere mu notes, pouští ho a napravuje si oblečení*).

Serjoža (*sípavě*): Děkuju, moc jste mi pomohla.

Hlídačka: Sloužím Sovětskému Svazu.

Scéna 10.

Jeden ze sálů muzea. Marina, Justina, Serjoža a Strýček Maya, diváci.

Marina: Poslyšte, my máme pozítří vernisáž výstavy, tak jaký sakra branný cvičení?!

Strýček Maya: Provádíme to každě rok z příkazu Ministerstva kultury. Musíte cvičit pro případ nebezpečí.

Serjoža: Je to jako teambuilding, super!

Marina: A to jste si na to nemohl vybrat nějakou klidnější dobu?

Strýček Maya: Teď je celá doba dost neklidná, nemyslíte? A podle mě je právě proto potřeba provádět branný cvičení. Aspoň jednou za čtvrt roku.

Marina: Zase budeme jakože hasit požár? Nebo tu běhat a hrát si na teroristy?

Strýček Maya: Tentokrát je vaším scénářem „Ostřelování“.

Marina se šklebí.

Strýček Maya: Všichni se budou chovat podle přidělených rolí. Vy budete zdravotníci, ty, Marino, jsi v obranné skupině. Ljoša, váš nový provozní, je s tebou ve skupině.

Takže, krizová situace „Ostřelování“. Všichni mě slyší? Všichni si pamatujete Majdan, ne? Někteří tam samozřejmě i byli... že, Justino!? Postav stan, tam bude ošetřovna. Marino, ty sem postavíš dřevěné štíty a ty, Ljošo, zabedni okna sádrokartonem.

Ljoša: Proč?

Strýček Maya: Kvůli obraně!

Ljoša: Blbost!

Strýček Maya: Nekecat a dělat!

Diváci staví stan, Marina rozestavuje dřevěné desky.

Strýček Maya: Všichni si nandejte helmy a neprůstřelné vesty!

Všichni kromě Ljoši uposlechnou. Ljoša si jen kriticky prohlíží vestu.

Strýček Maya: Vám to mám snad říkat zvlášť, Alexeji Petroviči?

Ljoša: Děláte si srandu? Já nic z toho dělat nebudu.

Strýček Maya: Vy zrovna byste měl chápat, že rozkazy velitele se nejdřív vyplňují a teprve potom kritizují. Takže bych vám neradil, abyste mi to tu sabotoval!

Ljoša: Když zabedním okna sádrokartonem, nic se tím nezmění. Kulky ho stejně prostřelí. A navíc taky dobře hoří!

Strýček Maya: A co dělat, když tady nic kromě sádrokartonu nemáte? Takhle aspoň snipeři nemůžou zamířit. Navíc máme ještě ty helmy a neprůstřelné vesty.

Ljoša: Ty vaše helmy se daj prostřelit i obyčejnou kulkou, natožpak sniperskou! Dřevěný štít se taky prostřelí a tyhle vesty jsou aussus. Sniperská kulka prorazí i osmimilimetrovej pancír! Tohle bych lidi navlíkat nenutil, protože to jen vyvolává falešnej pocit bezpečí. A o tom vašem stanu radši pomlčím.-

Strýček Maya: Co ti vadí na tom stanu?

Ljoša: Jestli se chcete bránit, tak se tu zakopejte!

Strýček Maya: Kam se tu chceš zakopat?! (*Ukazuje na parkety*). Kde tu chceš dělat zákopy?

Ljoša: Položte tu pytle s pískem, za něco se schovejte. Třeba za zed'. Nelezte do průhledu oken! Jak asi budete zabedňovat okna, až po vás budou střílet?!

Strýček Maya: Ty tu stojíš a s odpuštěním děláš úplný hovno! Zatímco jiný už postavili stan, rozstavěli štíty... Kecat je hrozně jednoduchý. Těžší už je se sebrat a něco udělat!

Ljoša úporně hledí na Strýčka Mayu. Lehá si na podlahu a kryje si rukama hlavu.

Všichni se dívají na Ljošu. Pauza.

Ljoša: Než abych si tu hrál na válku, radši puďu do tý opravdový.

Marina (Ljošovi): Hlavně nikoho nezabíjej!

Strýček Maya (Ljošovi): To zatím nebude třeba. Máš řidičák, céčko? Znáš dobře Doněck?

Marina (Strýčku Mayovi): On tam vyrostl... (*Ljošovi*) Dávej na sebe pozor. (*Strýčku Mayovi*) Je to nebezpečný?

Strýček Maya (Marině): Berte to tak, že jede do lázní...

Scéna 11.

26 května 2014

Noc. Zvuk motoru. Kabina nákladního auta KAMAZ, ověšená kolem dokola neprůstřelnými vestami. Za volantem Ljoša, na sedadlech spolujezdce Povstalec a Mamaj. Všichni tři v maskáčích, na klopách mají georgijevské mašle.

Mamaj: Prej „Berte to tak, že jedete do lázní, jen tak zapózovat před kamerama, pro novináře...“

Povstalec: A ne snad? „DNR je země!“, „DNR je lid!“, „DNR je svoboda!“

Mamaj: To letiště je celý skleněný. Rakety i protiletadlovky prostě proletěj skrz. Obytný čtvrti jsou hezky daleko... dyť nás tam rozstřílejí na kousky!

Povstalec: Ale prosimtě, stejně je to celý domluvený...

Mamaj: S kým?

Povstalec: S těma, co bráněj letiště. S kirovohradskou zásahovkou. Slíbili, že střílet nebudou.

Mamaj: Hele víš, co všechno já můžu někomu slíbit...

Povstalec: Nebud' posera. Dali nám i plány toho novýho terminálu...

Mamaj: „Novýho terminálu“? A co ostatní budovy? A proč máme jenom minomety a AGS-17ky? Proč nám zakázali si vzít protiletadlovky? Vysvětlí mi to někdo?

Povstalec: Proč bysme se s nima tahali? Stejně na nás nebudou útočit ze vzduchu. Víš kolik peněz stálo to letiště opravit před Eurem dva dvanáct?

Mamaj (vrčí). Bordel v tom máte. Jen blbě kecáte a pořád nechápavě čekáte bůhví na co. Kolem je spousta vojenskejch objektů, ukrajinskejch základen, ale na ty se nikdo ani nepokusil zaútočit,... nebo jim aspoň sebrat výzbroj. Prostě udělali blockposty kolem Doněcku, postavili tam chlapy s kulometama a ti tam seděj, odíraj o prachy těch pár autobusů, co tudy projedou, a blbnou z toho. A přesně tohle jsem říkal i Chodakovskému.

Ljoša se usměje.

Povstalec: A co ti na to řekl?

Mamaj: „Pojedeš na safari, budeš dobývat letiště! Až vás uviděj, poserou se z toho a poběžej domů do Kyjeva k mamince... Ty jim ustřelíš podrážky a uvidíš, jak budou zdrhat...“

Povstalec: A to jako fakt umíš?

Ljoša se udiveně dívá na Mamaje.

Mamaj (Ljošovi): No jo: džž, džž a podrážky jsou v čudu. Bosej daleko nedoběhneš...

Ljoša: To jste tu jako na lovu nebo co?

Mamaj (Ljošovi): Hele my jsme na tom v Jižní Osetii byli stejně, když jsme nechtěli bejt součástí Gruzie, tak nás chtěli přinutit silou. Ale tam fakt všichni chtěli k Rusku. Tady je to to samý. Nám tehdy nikdo nepomohl, tak jsme se rozhodli, že teď aspoň pomůžem vám...

Ljoša: No co se dá dělat... Jsme na místě.

Mamaj (Ljošovi, upřímně): Měli bysme si pěkně promluvit. Nevim proč, ale líbíš se mi. Vlastně se ani neznáme, vlastně ani nevím, jak se jmenuješ... Ale nějak to cejtím. Ty jseš pravej Šumachr! Mám rád opravdový, upřímný lidi! Alláh tě ochraňuj!

Ljoša (upřímně): A tebe zase Bůh...

Podají si ruce a obejmou se.

Mamaj (na korbu auta). Vystupovat! Ven! A rychle!

Reklamní pauza

Hlídačka: Automatický stacionární granátomet AGS-17 „Plamen“ z Vjatsko-Poljanské zbrojovky je určen k úderu proti živé síle i proti střelným prostředkům protivníka, zvláště pokud se tyto nachází v otevřené krajině, v přirozených úkrytech – v roklinách, údolích, níže po svahu a tak dále. AGS-17 neboli „Plamen“ je miniaturním dělostřeleckým nástrojem a k jeho obsluze je potřeba dvou lidí. Pro střelbu z granátometu jsou užívány standardní 30 mm patrony VOG-17M nebo VOG-30. Účinný ničivý dosah je minimálně 7 m. Kadence střelby až 400 výstřelů za minutu.

Scéna 12.

Ráno. Ljoša sedí v kabině KAMAZu a sleduje okolní dění.

Rozhovor ve vysílače:

– Broňa, třicet pět! Povstalci zabrali budovu novýho terminálu, je jich tak 80. Zatím je ticho.

Ljoša: Merkur, třicet šest, vidím ještě jeden KAMAZ, asi 40 lidí.

- Grome, vezmi Krúču, zaujměte pozice na řídicí věži.
- Broňa, potvrzují!

Povstalci v budově nového terminálu Doněckého letiště.

- Co je to?
- Vysílačka.
- Odkud?
- Tu jsem zdědil...
- Už je jedenáct. Do velbloudí díry, kde sakra jsou?
- No vypadá to, že je všude klid.
- Ve starý budově terminálu, a támhle, a támhle. Sakra dyť oni zabíraj střelecký pozice! Táhnou tam minomety! Podívej, to je přece stojan na AGS-17ku! Vidíš tu optiku!
- Střílet nikdo nebude. Slíbili, že střílet nikdo nebude.

Rozhovor ve vysílačce:

- Všem jednotkám, po KAMAZech nestřílejte! Palte na tři. Raz, dva, tři!

Výstřely.

- Raz, dva, tři.

Výstřely.

Je slyšet kulometná dávka.

Povstalci v budově nového terminálu Doněckého letiště.

- Stáhněte se ze střechy! Stáhněte se ze střechy!!!
- „Cigán“ je raněnej!
- Hod' tam dýmovnici!
- Kurva, lítá tu šterk!
- Stáhněte se!
- Dveře jsou zatarasený!
- Držte se pravýho východu! Východ je napravo!
- Povídám palte na řídicí věž!
- Dej sem ty miny!
- Ty miny jsou prázdný! Není v nich výbušnina!
- Co to kurva...?!

K jednotlivým výstřelům sniperů a kulometným dávkám se přidávají i minomety, granátomety AGS-17 „Plamen“ a pak i samopaly, NURSy, a zvuky vrtulníků Mi-24 a stíhaček Su-25. Vzduch se mění v koktejl z kouře, prachu, písku, šterku, lidí, mrtvol, střel a výstřelů. Všechno zní tak trochu jakoby z dálky.

- Ukři! Do prdele, dyť nás tu rozmrdaš na kaši! — Jdou na nás ze všech stran! Nejspíš nám to — ustupujem — ústup — už to tu neudržíme — pomozte nám — rychle — pošlete posily rychle — Ukři nás tu rozmáčknu!!!
- Musíme se prostřílet!

Mamaj: Jiskra dostal vysílačkou rozkaz (nevíme od koho), abysme se prostříleli. Na ploše letiště nás dál pod palbou drželi kirovohradský, ale kolem letiště byli ještě snipeři z nějakýho soukromýho bojovýho útvaru, profici. Nahrnuli jsme se do dvou KAMAZů ze čtyř. K těm dvěma jsme nemohli, tam to ostřelovali snipeři. Nacpali jsme se tam až po střechu a asi v půl sedmý jsme ve dvou KAMAZech vyjeli, že si prorazíme cestu ven z letiště.

Jeli jsme na plnej plyn, kluci stříleli na všechno, co se hnulo, i nehnulo... Dostali jsme hlášku, že do Doněcka se od letiště snaží projet dva KAMAZy plný vojáků Národní gardy. Tak jsme začali střílet

plošnou palbou z pušek i z granátometů. Když jsme ty KAMAZy prostříleli jak cedníky a všude kolem už byl konečně klid, přilezli jsme k nim blíž a viděli jsme na těch mrtvolách georgijevský mašle..

Povstalec (kňučí): Vlastní bráchy jsme si postříleli...

Mamaj: Jeden z řidičů se odpálil granátem. Byl tam s ním i jeden, co sloužil v Afghánistánu...

Povstalec (kňučí): Mysleli si, že jsme Ukři...

Mamaj: Několik dní na to dobrovolníci z Čečny opustí DNR. Značná část batalionu „Východ“ dezertuje v nejbližších dnech... *(Šklebí se)* „DNR je země, DNR je lid, DNR je svoboda“...

Povstalec: Jdi do prdele. I s tím svým šašlikovým batalionem...

Ljoša (jako motlitbu).

My si uvědomujeme všechno a pořád.

My přijímáme zodpovědnost za všechny svoje činy.

My musíme být bezchybní ve svých vlastních očích.

My všechno chápeme jako výzvu.

Scéna 13. -

Serjoža, Marina:

Marina: Ale prosímtě, Serjožo. Dobře víš, jaký to je plánovat vernisáž. Teď když je po vernisáži, už si s tebou můžu normálně rozumně promluvit.

Serjoža: No?

Marina: No... Manžel byl tehdy ve službě. Já byla tady, protože jsem tady klidnější, než doma u televize Vůbec, když se mám něčemu konkrétnímu věnovat, tak mě to uklidňuje. Pracuju, pracuju a pracuju. Nejdřív jsme tu chodili s lidma z ministerstva krizovejch situací (ty tady měli službu non-stop), obešli jsme s nima celý muzeum, pak i ty pozemky kolem. Pak jsme chvíli poseděli s holkama, pokecaly jsme a šly jsme spát. U ředitelky v kanclu. Rozložily jsme gauč u ní v čekárně, přikryly jsme se dekou a spaly jsme oblečený...

Serjoža: V kolik jste šly spát?

Marina: Řekla bych tak v jedenáct, ale nejmíň do tří jsme ještě nespaly. Nemohly jsme usnout, každou chvíli jsme málem vyskočily z postele. Na ulici se pořád řvalo a něco bouchalo. Hrozně jsme se bály. Koukly jsme z okna a tam jen ty černočerný baráky.

Serjoža: A co ráno?

Marina: Ráno jsme vstali. Přišla Justina, Anna Iljinična, nasnídaly jsme se. Já už se chystala jít domů a najednou Anna Iljinična přišla s tím, že na záchodech našli mrtvolu.

Serjoža: A v noci jste si ničeho podezřelého nevšimly?

Marina: V noci? Pamatuju si, že jsem ležela, ležela... A strašně jsem se přemáhala, abych mohla myslet na Beigbedera... „Prázdniny v kómatu?“ Ne? No, dneska nějaká holka v metru četla Coelho s takovým výrazem v obličejí, jako by to snad byla literatura... Já mám radši Nabokova. Všichni, co přišli po něm, už mi přijdou, že nedopovídají věci do konce...

Serjoža: Sakra tohle je nějaká výpověď? Jak tady má člověk něco vyšetřovat!

Přichází Justina, staví před Serjožu hrnek čaje. Serjoža se napije. Justina stojí u okna.

Justina: Já jsem o té mrtvole dlouho přemýšlela.

Marina: Už jsme si na ní tak nějak zvykly...

Justina: To proto, že tam leží už sto let. Zvenku se zdá bejt docela v pořádku, skoro jako živá, a zevnitř už je dávno prohnílá. Co je to za mrtvolu? Čí je to mrtvola? Možná tohohle muzea? Nebo je to mrtvola včerejších ideálů a nadějí v „moudrýho vůdce a světlou budoucnost“? Možná, že smrdí prošlejma hodnotama... *(Serjožovi)* Třeba ty, Serjožo, je ještě vůbec na světě něco, co pro tebe má nějakou hodnotu?

Serjoža: Dudy...

Justina: Chápu. A co třeba tohle?! (*čte ze zpráv*): Potřebujeme pomoc pro Sergeje Tovstika: 35letý programátor sám odpálil nepřátelský tank, ale přišel o obě ruce. — Potřebujeme pomoc pro Andreje Sokolenka: voják, nachází se v kyjevském špitálu, prodělal 10 operací, ve vážném stavu. — Potřebujeme pomoc pro Vadima Mizinova: 18letý voják batalionu „Ajdar“ utrpěl zranění ruky, krku a obličeje. — Potřebujeme pomoc pro Alexandra Čalapčije: voják se dostal pod minometnou palbu a přišel o obě nohy. — Potřebujeme pomoc pro Dmitrije Něchorošého: nachází se na resuscitačním oddělení vynycké vojenské nemocnice.

Marina: A to jsou všechno *skutečný* lidi?!

Serjoža: To bych si radši prověřil.

Justina: Potřebujeme pomoc pro Olega Dudarenka: vojáka srazili a přejeli autobusem povstalci. — Potřebujeme pomoc pro Ruslana Kaprece: voják raněný nedaleko Děbalceva prodělal už 9 složitých operací. — Potřebujeme pomoc pro Jevgenije Stičenka: během minometné palby v obci Marjinka v Doněcké oblasti přišel o nohu při záchraně svých druhů ve zbrani...

Marina: No, já asi už půjdu pracovat...

Justina: Ne!!! Vylezte už sakra z těch svejch kokonů, vytáhněte hlavy z písku!! (*Marině*) Dyt' ty máš přece muže ve válce! Vylez z tý škeble!

Marina: Muž mi denně volá. Je na bezpečném místě.

Justina: Cha! A ty ses mu někdy sama dovolala?

Marina: N-ne... vlastně...

Justina: Protože v bojový zóně jsou rušičky na mobily! A on jen nechce, ty krávo blbá, aby ses o něj bála!

Marina: Nech toho! (*brečí*)

Justina (*Serjožovi*): A proč ty se tak rejpeš v tý mrtvole, když tam jsou jich hromady!? Sedíš tu, srkáš čajíček! Delej už kurva něco užitečného!! (*Christne Serjožovi čaj do obličeje*)

Pauza.

Serjoža vstává, odchází.

Marina a Justina mlčí.

Televizor: „Zásah během osvobození Doněckého letiště z rukou teroristů dne 26. května může být učebnicovým vzorem pro podobné operace i v jiných objektech.“ To během tiskové konference prohlásil armádní generál, bývalý ředitel zahraniční rozvědky, Nikolaj Malomuž.

Zatímco Televizor čte zprávy, Marina vytáčí číslo na mobilu a přikládá si ho k uchu.

Scéna 14.

Ljoša se dívá na stejné zprávy jako Marina s Justinou.

Televizor: „Zásah během osvobození Doněckého letiště z rukou teroristů dne 26. května může být učebnicovým vzorem pro podobné operace i v jiných objektech.“ To během tiskové konference prohlásil armádní generál, bývalý ředitel zahraniční rozvědky, Nikolaj Malomuž.

Strýček Maya (*v televizoru*): Tato operace ukázala, jak mají pracovat profesionálové. Jak vojenská rozvědka, tak i útvar rychlého nasazení a vojenské letectvo, které bylo efektivně využito k útoku na nejpálčivější cíle.

Ljoša: „Jak mají pracovat profesionálové“... My si uvědomujeme všechno a pořád. My všechno chápeme jako výzvu.

Přichází Povstalec s krosnou v ruce.

Povstalec: Koukáš na ukrácký zprávy?

Ljoša: Nepřítele nesmíš spustit z očí.

Povstalec se směje.

Povstalec: To je tvoje krosna?

Pauza. Ljoša se vrhá na Povstalce. Po krátkém boji mu Povstalec zkroutí ruce za zády a nasadí mu pouta.

Povstalec: Vysílačka, skener ICOM, a zásobníky do Kalašnikova s GPSkou! Aby ty kurvy věděly, kde jsme, co?! No je to tvoje?!

Povstalec drží Ljošu za vlasy a ten jen zatíná zuby.

Povstalec: Ty zasraná kryso!

Povstalec odvádí Ljošu, jehož telefon na stole stále zvoní.

Dějství II.

Scéna 1.

Ljoša: Odvezli mě do bývalé budovy SBU a vytáhli mě do třetího patra, do místnosti, tam na mě čekali lidi s bouchačkama. Všichni mě zase začali mlátit, kopat do mě, dostal jsem pažbou kulometu a pak se mě ptali na Pravej sektor, na pozice ukrajinských vojsk, říkali, že jsem fašista. Mlátili mě, dokud jsem neomdlel. Pak mě odvěkli do sklepa a hodili mě do místnosti, kde kromě mě seděli už tři další rukojmí. Dveře zamkli.

Pamatuju si, že tam byly skříně, tři stoly a jedna židle. To bylo všechno. Místo záchodu jsme měli kýbl, plastovej, a skleněný flašky, co stály v rohu. Ale nebyl jsem tam dlouho, po 20 minutách mě zase vytáhli nahoru.

Byl to ale někdo jinej, tak 7 – 8 lidí a v jiný místnosti. Zase mě začali mlátit po celým těle, típali o mě cigarety, řezali do mě nožem, kopali mě, mlátili rukama, pažbama, nějakejma kyjema. Za takovejch 10 – 15 minut do té místnosti přišel chlap s takovým přístrojem v rukou, namotal mi na ruce oholený dráty. Pak do mě pustili proud. Pořád se ptali, kde se nacházej jednotky ukrajinský armády, nebo na adresy dalších špiónů.

Většina otázek ale byla tak debilní, že jsem nemohl nijak odpovědět. Když jsem zase začal omdlívat, šoupli mě zpátky do sklepa. Za půl hodiny přišli další dva, zase jiný, a odvedli mě do tělocvičny. Tam se mě ptali, jestli prej mojí činnost platili z USA, bičovali mě kusem tlustýho kabelu, kozáckou důtkou, vším, co jim padlo pod ruku, praštili mě po hlavě pytle s cementem nebo pískem... Když jsem zase začal omdlívat a nemohl jsem mluvit, zase mě vzali a šoupli dolů do sklepa. Za ten den, co jsem strávil v zajetí, jsem takovejch výslechů zažil dobře patnáct. V jedný té místnosti, kde mě vyslýchali, ležely mrtvoly dvou chlapů, který umučili k smrti.

– Fašisti! Banderovci! Junto!

– Prodáme ho na orgány!

– Radši ho připíchnem na střechu, bude z něj živej štít při ostřelování.

– Kdo tě platí, kurvo?!

Ljoša: Můj děda byl generálem. Sbíral obrazy a vozil mě po muzeích. Byl jsem snad v každým muzeu v každým větším městě. Znam každej Golosijův obraz nazpaměť a Jablonská mi sama sama vyprávěla o Kryčevským.

Do Ljoši kopou ze všech stran tak silně, že jeho tělo ani nestihá padat na podlahu.

Ljoša:

Sbírka obrazů Kozáckých bardů.

„Mládí“ od Jablonské.

„Život svatého Jiří“

Ikonostas z Berezny.

„Hostina“ od Maximoviče

„Návrat“ od Kosteckého

Kandynskij.

Kryčevskij.

Malevič.

Palmov.

Bojčuk.

Exter.

Ljoša omdlévá.

Zjevuje se Tatjana Nilovna Jablonskaja, křížuje Ljošu obrazem „Mládí“.

Jablonskaja: To nic, Ljošenko, však on už život nastaví korekce. Aby to nezanášelo.

Scéna 2.

Ljoša, Povstalec se neustále kouká na hodinky.

Ljoša: Řekli mi, že příkaz k mý popravě už je podepsanej a že se mám připravit na smrt. Do tý komory přišel chlap s pistolí, nařídil mi vstát a mlčky přejít přes chodbu. Odvedl mě na záchod a nařídil mi, abych se umyl. Pak mě vyvedl ven a posadil mě do auta. Tam byli ještě dva povstalci. Dojeli jsme do parku, tam mi nařídili sednout si na parapet rozbořeného baráku a čekat. Řekli mi, abych se nehejbal, jinak že mě sejme sniper.

Povstalec: Hele chlape, od čeho máš ten mozol na ukazováku? (*Plíživě, výhruzně*). Že by od spouště na bouchače?

Ljoša zvrací.

Přichází Strýček Maya:

Strýček Maya: Má otřes mozku?

Povstalec: Spíš něco špatného snědl.

Strýček Maya předá Povstalci pytlík, ten si zkontroluje jeho obsah.

Strýček Maya: Jak jsme se domluvili: 60 000 babek.

Povstalec: Ale jenom pod podmínkou, že ho vyvezete za hranice.

Povstalec odchází.

Strýček Maya odvádí Ljošu pryč.

Ljoša: Počkej, nech mě chvíli vydechnout.

Sednou si.

Strýček Maya: Na velení řekli, že tě jedou odprásknout, a místo toho tě prostě prodali. Většinou chtěj tak deset tisíc, za podnikatele tak dvacet. Ty jsi byl za trochu vyšší cenu. I když napůl mrtvej.

Ljoša: Kde jste vzali ty prachy?

Strýček Maya: Marina se sehnala. Jak se cejtíš?

Ljoša: Žebra, ledviny a hlava... pořád bych blil...

Strýček Maya: Drž se, nevzdávej to. Ještě jim ukážem, jak vypadá Kosteckýho „Návrat“.

Scéna 3.

Marina škytá pláčem, Justina a Hlídačka ji uklidňují.

Hlídačka: Ale klid, no co no,... bydlela jsi v centru, teď budeš bydlet na sídlišti. Je to tam vlastně i hezčí, když se to tak vezme. Budeš holt muset vstávat do práce dřív. O hodinu a půl. Po bytě si rozvěsíš obrazy a uděláš si vlastní muzeum na Troješčině. Aspoň že toho chlapa sis zachránila!

Marina tiše brečí.

Justina: Koupíme mu hezky neprůstřelnou vestu, tlustou. Helmu taky neprůstřelnou, na zimu vlněný prádlo a vojenský boty, a nikdo ho nezastřelí. Dá-li bůh, tak se ti vrátí... jestli ho teda nesejmou raketou...

Marina breky zakvílí, Justina ji objímá.

Justina: A v sobotu pojedeme do Irpinskýho špitálu, tam ležej vojáci bez rukou, bez nohou. Budeme objímat raněný. Akce jménem: „Obejmi vojáka.“

Marina (brečí): Já nemůžuuu... Jsem vdanááá...

Justina: Blbost.

Marina (přestane brečet): Já se zblázním.

Justina: Jestli se zblázníš, kdo bude pomáhat těm raněnejm?

Tatiana Kycenko